

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoCsp/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121463549
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6121463549.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobcu: W. M. F., F.E..D., C.: XX XXX XXX, P. X, V., zast. E. G., F.E..D., C.: XX XXX XXX, R. M., P. X, V., proti žalovanému: P. M., O.. XX.XX.XXXX, C. XX, V., zast. WEBBER LEGAL, s.r.o., IČO: 50 680 552, advokátskou kanceláriou, Duchnovičovo námestie 1, Prešov, o zaplatenie 2.003,20 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku býv. Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 8.11.2022, sp. zn. 18Csp/12/2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia istiny vo výške 2.003,20 eura s príslušenstvom, a to titulom neuhradeného zosplatneného spotrebiteľského úveru.

2. Rozhodnutie s odkazom na ust. § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, § 52 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zák. č. 129/2010 Z. z.“), § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. o bankách“) a vykonané dokazovanie odôvodnil nespĺnením podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a následné postúpenie žalovanej pohľadávky na žalobcu. V konaní mal za preukázané, že X.W. Ú. V., R..F., ako právny predchodca žalobcu, a žalovaný uzavreli dňa 16.12.2015 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „I.“, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky vo výške 3.220 eur, ktoré mal splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 50,83 eura (s poistením), a to vždy k 18.- temu dňu v mesiaci. Z prehľadu splátok vyplynulo, že žalovaný z poskytnutej sumy 3.220 eur uhradil právnenmu predchodcovi žalobcu 46 splátok (z toho 11 vo výške 50 eur na istinu). Nakoľko si však riadne a včas neplnil povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy, právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplatneniu úveru ku dňu 10.4.2019. Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu. V súvislosti s uzatvorenou zmluvou o úvere prvoinštančný súd konštatoval, že táto spĺňala všetky znaky zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 v spojení s § 2 písm. a), b) zák. o spotrebiteľských úveroch, keďže právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver v rámci svojho podnikania a žalovaný zároveň nekonal v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Za spornú v konaní označil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s poukazom na žalovaným namietané neplatné postúpenie

pohľadávky s poukazom na ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách. K postúpeniu pohľadávky (cesii) vo všeobecnosti uviedol, že v dôsledku cesie do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Následky postúpenia sa prejavia predovšetkým v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, Občiansky zákonník stanovuje pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň aj to, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné. Poukázal aj na rozhodnutie NS SR zo dňa 24. 4. 2018 sp. zn. 1Cdo 147/2017 (zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018 pod č. 60), podľa ktorého ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. V uvedenom rozhodnutí NS SR zároveň skonštatoval, že preukázané zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a jej doručenie adresátovi a následné dlžníkovo nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní, sú zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, keďže zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k OZ. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa ustanovenia § 39 OZ, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd prihliada ex offo.

3. V prejednávanej veci prvoinštančný súd dospel k záveru, že postup právneho predchodcu žalobcu (X. Ú. V., R..F..) pred postúpením pohľadávky nebol v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení platnom v čase postúpenia pohľadávky, pretože vo výzve na zaplatenie z 1.3.2019 (označenej ako „Tretia upomienka - pokus o zmier“) nebolo uvedené, na zaplatenie ktorých splátok bol dlžník vyzvaný. V ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách sa ukladá banke povinnosť zaslať dlžníkovi výzvu na splnenie peňažného záväzku voči banke a možnosť postúpenia takejto pohľadávky je podmienená následným nepretržitým omeškaním dlžníka so splatením dlhu dlhším ako 90 dní. Vzhľadom na to, že výzva z 1.3.2019 obsahovala výzvu na úhradu dlžnej sumy 162,32 eura bez uvedenia vo vzťahu ku ktorej splátke či splátkam je dlžník v omeškaní, ako aj bez upozornenia na následok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách (možnosť banky postúpiť pohľadávku voči dlžníkovi na iný subjekt bez jeho súhlasu za splnenia podmienok uvedených v spomínanom ustanovení), predmetnú výzvu vyhodnotil ako neurčitú a majúcu za následok nesplnenie všeobecných podmienok stanovených pre postúpenie bankových pohľadávok (obdobne rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.5.2020, sp. zn. 1Co/301/2019, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.6.2018, sp. zn. 6Co/26/2017, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.4.2020, sp. zn. 3Co/13/2019). Navyiac žalobca podľa prvoinštančného súdu nepreukázal, že by banka skutočne doručila výzvu zo dňa 1.3.2019 žalovanému, keď za nedostatočné považoval predloženie poštového podacieho hárku, ktoré nepreukazuje samotné doručenie výzvy žalovanému (obdobne viď rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 8.1.2019, sp. zn. 3Co/151/2018).

4. Zhrnúc uvedené prvoinštančný súd konštatoval, že v danom prípade neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, nakoľko žalobcom predložená výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je neurčitá, keďže neobsahuje odôvodnenie, vo vzťahu ku ktorej splátke sa žalovaný dostal do omeškania (keď z prehľadu platieb vyplýva, že žalovaný uhradil poslednú splátku 5.12.2018, následne nič neplatil a potom ešte zaplatil 18.9.2019, 18.10.2019, 25.11.2019, 19.12.2019, 20.1.2020, 27.3.2020, 28.4.2020, 28.5.2020, 24.6.2020, 28.7.2020, 2.9.2020, a to na istinu), zároveň žalobca nepreukázal samotné doručenie tejto výzvy žalovanému. Z uvedeného vyvodil, že v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, a teda právny predchodca žalobcu postúpil tzv. živý úver, čo je v rozpore s ustanovením § 17 zákona č. 129/2010 Z. z., a preto postúpenie pohľadávky na žalobcu je neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ. Dodal tiež, že pre platné postúpenie žalovanej pohľadávky bola v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách nevyhnutná aj písomná výzva spoločnosti X. Ú. V., R..F.. žalovanému (pred postúpením pohľadávky) na splnenie jeho povinnosti zodpovedajúcej postupovanému záväzku (s ktorým musel byť dlhšie ako 90 kalendárnych dní v

omeškaní). Žalobca v konaní nepreukázal, že by spoločnosť X. Ú. V., R..F.. písomne vyzvala žalovaného na splnenie jeho povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy o splátkovom úvere, a to vo výške zodpovedajúcej postupovanému záväzku. Žalobca v konaní predložil iba list zo dňa 1.3.2019 Tretia upomienka - pokus o zmier, ktorým spoločnosť X. Ú. V., R..F.. oznámila žalovanému, že voči nemu evidujú pohľadávku po lehote splatnosti vo výške celkom 162,32 eura a zároveň ho vyzvala na okamžité zaplatenie dlžnej sumy. Výška záväzku uvedeného vo výzve však nezodpovedá postupovanému záväzku, teda záväzku, ktorý bol Rámcovou zmluvou po postúpení pohľadávok zo dňa 13.11.2020 postúpený na žalobcu, a ktorý v tom čase predstavoval sumu pozostávajúcu z istiny 1.993,70 eura, základného úroku 705,39 eura, sankčného úroku 223,75 eura a poplatku 9,50 eura. Uvedené platí aj vo vzťahu k listu zo dňa 10.4.2019, ktorým spoločnosť X. Ú. V., R..F.. oznámila žalovanému, že ku dňu 10.4.2019 pohľadávka predstavuje sumu 2.684,60 eura. Žalobu tak bez potreby zaoberania sa s ďalšími námietkami pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v spore zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP a v konaní plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie, alternatívne ho zruší a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Úvodom zdôraznil, že postupca v danom prípade využil svoje právo zosplatniť pohľadávku a podaním z 10.4.2019 žalovanému oznámil, že si toto právo uplatňuje v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Po omeškaní žalovaného s platením splátok po dobu troch mesiacov toto právo využil, a to po upozornení žalovaného na možné uplatnenie tohto práva výzvou zo dňa 1.3.2019 a zároveň v súlade s § 565 OZ i aktuálnou rozhodovacou praxou NS SR pre nesplnenie splátky splatnej dňa 18.12.2018. V konaní tak podľa žalobcu bolo preukázané účinné a riadne zosplatenie úveru zo strany jeho právneho predchodcu, a to v súlade s § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ, v dôsledku čoho sa všetky úverové splátky stali splatnými. Uviedol, že žalovaný sa pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru omeškal (viac ako tri mesiace) s úhradou dohodnutých mesačných splátok, riadne a včas bol opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok úveru, a to okrem iných aj výzvou zo dňa 1.3.2019, v ktorej bol upozornený na oprávnenie banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade, ak nebude dlžná suma uhradená. Následne v súlade s § 565 OZ za súčasného splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ podaním zo dňa 10.4.2019 s názvom „Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ uplatnil jeho právny predchodca právo na zaplatenie všetkých splátok pre nesplnenie splátkového kalendára, v dôsledku čoho sa stal úver splatným v celom rozsahu. Žalobca vyslovil názor, že z obsahu výzvy žalovaný nezameniteľne poznal obsah svojho omeškania a rovnako vedel, že na to, aby veriteľ neuplatnil svoje právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, musí omeškané splátky uhradiť. Nakoľko tak neurobil, postupca v prísnom súlade s § 53 ods. 9 OZ využil svoje oprávnenie podľa § 565 OZ a spôsobil splatnosť celého záväzku. K podmienkam pre účinné zosplatenie pohľadávky poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Nitre zo dňa 22.1.2021, sp. zn. 12CoCsp/11/2020, NS SR zo dňa 30.11.2022, sp. zn. 5Cdo/224/2021 a zo dňa 15.12.2022, sp. zn. 4Cdo/132/2021. V ďalšom žalobca vyslovil kategorický nesúhlas s právnym záverom prvoinštančného súdu o neurčitosti výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Nesúhlasil s tým, že z výzvy veriteľa nebolo možné zistiť, pre nezaplatenie ktorej splátky malo dôjsť k vyhláseniu predčasnej splatnosti dlhu. Zdôraznil, že žalovaný ako dlžník sám porušoval dohodnuté zmluvné povinnosti (neplnil dohodnuté splátky riadne a včas) a vo výzve zo dňa 1.3.2019 bol jasne, určito a zrozumiteľne vyzývaný k zaplateniu omeškaných splátok vo výške 162,32 eura a rovnako určito, jasne a zrozumiteľne bol vyzývaný k zaplateniu sumy 2.684,60 eura vo výzve zo dňa 10.4.2019. Posúdenie súdu v tomto smere označil za nezrozumiteľné, keď žalovaný predsa z obsahu výziev poznal rozsah svojho omeškania a rovnako vedel, že na to, aby veriteľ neuplatnil svoje právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti, musí omeškané splátky uhradiť. Nakoľko tak neurobil, právny predchodca žalobcu v súlade s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ využil svoje oprávnenie na zosplatenie záväzku. Uviedol, že závery prvoinštančného súdu, v zmysle ktorých mala byť vo výzve špecifikovaná omeškaná splátka, pre ktorú je veriteľ v omeškaní, a s ktorou sa veriteľ rozhodol úver zosplatniť, sú v rozpore s aktuálnou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (viď napr. rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.1.2022, sp. zn. 6CoCsp/53/2021, Krajského súdu v Nitre zo dňa 12.10.2022, sp. zn. 5CoCsp/44/2022, zo dňa 20.7.2022, sp. zn. 5CoCsp/29/2022, zo dňa 8.2.2022, sp. zn. 12CoCsp/25/2021). Navyše podľa žalobcu je určenie, od akej omeškanej splátky sa žalovaný dostal do omeškania, a od akej konkrétnej splátky si žalobca uplatňuje predčasné zosplatenie dlhu, právnym posúdením, t. j. je výhradne na posúdení súdu a žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť, čo aj urobil (obdobne uznesenie NS SR zo dňa 22.9.2010, sp.

zn. 5Cdo/196/2009). Závery prvoinštančného súdu sú tak v rozpore s procesným kódexom a vykonaným dokazovaním. Za nesprávny preto označil procesný postup súdu, kedy odmietol poskytnúť žalobcovi súdnu ochranu za situácie, že si žalobca svoje povinnosti splnil a uviedol všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré umožnili vec súdu právne kvalifikovať. V ďalšom žalobca zdôraznil v rozhodovacej činnosti ÚS SR opakovane konštatovanú imanentnú súčasť právneho štátu, ktorou je princíp právnej istoty (napr. PL. ÚS 36/95, IV. ÚS 108/2010), a ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99). Diametrálne odlišná rozhodovacia prax všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo obdobnej analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Poukázal tiež na právne závery vyslovené v náleze ÚS SR zo dňa 22.6.2017, sp. zn. II. ÚS 796/2016, v zmysle ktorých „Právomoc všeobecných súdov vykladať zákony nemožno chápať tak, že by boli oprávnené vykladané ustanovenie zákona fakticky „novelizovať“. Išlo by totiž o porušenie ústavného princípu trojdelenia štátnej moci, z ktorého vyplýva, že právomoc meniť zákony patrí Národnej rade SR ako orgánu zákonodarnej moci, nie teda súdom.“ Nakoľko žalobca pohľadávku riadne špecifikoval, označil závery prvoinštančného súdu aj za prekvapivé, neodôvodnené, ojedinelé a najmä nesprávne, keď dospel k záveru o potrebe špecifikovať veriteľom pri výzve žalovaného na úhradu dlžnej sumy a uplatnení práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti pri porušovaní povinností dlžníka splátky, pre ktorú využíva toto právo, nakoľko uvedené z ust. § 53 ods. 9 a ani § 565 OZ nevyplýva. Postupca tak nemal podľa žalobcu zákonom predpísanú povinnosť uvádzať konkrétne označenie splátky, s ktorou sa žalovaný dostal do omeškania. Pri zosplatiňovacej výzve by bola táto požiadavka súdu o to absurdnejšia, keďže zákon jasne vymedzuje, pre ktorú splátku môže veriteľ splatnosť vyhlásiť, inak by bolo vyhlásenie splatnosti neplatné. Rozhodnutie z uvedených dôvodov označil aj za v maximálnej možnej miere arbitrárne, kedy súd de facto novelizuje predmetné ustanovenia OZ, a to bez akejkoľvek zákonnej opory v tomto smere. Naviac, ak by súdom vyžadované osobitné náležitosti výzvy mali viesť k zamietnutiu žaloby, mala byť táto kľúčová právna otázka zodpovedaná a odôvodnená vyčerpávajúcym spôsobom, k čomu nedošlo, a preto súd zaťažil napadnuté rozhodnutie aj vadou nepreskúmateľnosti a svojvoľnosti, keď sám neuviedol, akým spôsobom mala byť označená výzva koncipovaná tak, aby vyhovovala jeho požiadavkám. Zhrnul, že v danom prípade je zrejmé, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním z 10.4.2019 a svoje právo uplatnil v súlade s § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 18.12.2018 a zároveň v súlade s § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovaného) s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom spotrebiteľ bol nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornený (podaním zo dňa 1.3.2019). Z gramatického výkladu ust. § 565 OZ je zrejmé, že úmyslom zákonodarcu bolo určiť najkratšiu možnú dobu omeškania, po uplynutí ktorej má veriteľ právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť (tri mesiace). Závery prvoinštančného súdu v tomto smere sú nepreskúmateľné a nie je z nich zrejмый výklad ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. Výklad zvolený prvoinštančným súdom označil za contra legem, v priamom rozpore s princípom trojdelenia moci, na základe ktorého právomoc meniť zákony prináleží zákonodarnej, nie súdnej moci. Aj v zmysle znenia zákona je súdom požadovaná špecifikácia splátky celkom nadbytočná. Zhrnul, že zo strany postupcu došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti dlhu za zachovania podmienok v súlade s ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ, čím sa stala celá pohľadávka splatná, medzi postupcom a žalobcom tak došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a žalobca bol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Postupca nemal zákonom predpísanú povinnosť uvádzať označenie konkrétnej splátky, s ktorou sa žalovaný dostal do omeškania a túto povinnosť nemal ani pri vyhotovení výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ označenej ako „Tretia upomienka- pokus o zmier“.

6. Žalobca v odvolaní namietal aj nesprávny právny záver prvoinštančného súdu vo vzťahu k doručovaniu výzvy zo dňa 1.3.2019. Uviedol, že za výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ je možné považovať výzvu z 1.3.2019, ku ktorej žalobca pripojil podací hárok, ktorým je nesporne preukázané, že v konaní predložená výzva sa nepochybne dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Súd prvej inštancie prijatím opačného záveru dospel z predložených dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pre úplnosť k odvolaniu priložil snímku obrazovky o doručení zásielky žalovanému, ako údaj verejne dostupný na webovej stránke Slovenskej pošty v sekcii „Sledovanie zásielok“, pričom po zadaní čísla zásielky (E.) vyplývajúcej z priložených podacích hárkov, je si možné overiť odoslanie a doručenie zásielok. Uvedené nepovažuje za novotu v odvolacom konaní, nakoľko podací hárok je štandardne akceptovaný súdmi ako kvalifikovaný dôkaz preukazujúci doručenie výziev do dispozičnej sféry adresáta a žalobca sa nemohol domnievať, že sa konajúci súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, ktorá akceptuje preukázanie odoslania písomností predložením podacieho hároku, ktoré je naviac jednoducho a rýchlo overiteľné a zároveň tento dôkaz súdu predkladal už spolu s podaním z 12.1.2022. Doručovanie

písomností žalovanému tak bolo v konaní jednoznačne preukázané a tvrdenia žalovaného o nedoručení písomností do jeho sféry sú tak účelové a nepravdivé. Prvoinštančný súd preto na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rovnako vec nesprávne právne posúdil, ak napriek predloženému podaciemu hároku preukazujúcemu, že písomnosť bola odoslaná a dostala sa do dispozičnej sféry žalovaného, uzavrel, že uvedené nebolo v konaní preukázané. Podľa žalobcu v konaní bolo nesporne preukázané aj splnenie podmienok pred postúpením pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách, keď žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splatením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a žalovaný bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 1.3.2019, ku ktorej žalobca pripojil podací hárok, ako aj výzvou zo dňa 1.4.2019, ku ktorej pripojil vrátenú obálku. Napadnuté rozhodnutie však nezohľadňuje judikatúru najvyšších súdnych autorít pokiaľ ide o obsahové náležitosti výzvy podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách, ako aj to, či výzvou podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách možno rozumieť podanie, ktorým veriteľ vyhlasuje splatnosť pohľadávky. Aktuálna rozhodovacia prax NS SR (sp. zn. 8Cdo/169/2020) totiž pripúšťa, aby za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti, avšak iba za súčasnej podmienky, že jeho obsahom je výzva dlžníkovi na zaplatenie. Podporne v tejto súvislosti žalobca poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 28.6.2022, sp. zn. 6CoCsp/16/2022, Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17.8.2022, sp. zn. 1CoCsp/13/2022, Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.7.2022, sp. zn. 17CoCsp/2/2022, Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14.4.2022, sp. zn. 5CoCsp/67/2021, zo dňa 21.9.2022, sp. zn. 1CoCsp/9/2021. Poukázal tiež na to, že žalovaný v konaní nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu v súvislosti so splnením podmienok pre zosplatenie a postúpenie pohľadávky. Výzvy, ktoré boli žalovanému adresované, boli kvalifikované a postupca nimi žalovaného vyzval na úhradu dlžnej sumy. Nie je mu preto zrejmé, prečo uvedené výzvy prvoinštančnému súdu nestačili a vytvoril si vlastné podmienky, keď ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách pojednáva len o písomnej výzve banky (bez akýchkoľvek osobitných náležitostí) voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade akejkoľvek časti peňažného záväzku klienta, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Postup prvoinštančného súdu, ktorým si upravil zákonné ustanovenie § 92 ods. 8 zák. o bankách v rozpore so zákonom, keď uviedol, že je nevyhnutná aj písomná výzva postupcu žalovanému na splnenie jeho povinnosti zodpovedajúcej postupovanému záväzku, pričom žalobca v konaní nepreukázal, že by postupca písomne vyzval žalovaného na splnenie povinnosti vyplývajúcej zo zmluvy, a to vo výške zodpovedajúcej postupovanému záväzku. Opäť v priamom rozpore s princípom trojdelenia moci konštatoval, že výška záväzku vo výzve nezodpovedá výške postupovaného záväzku. Podporne citoval aj právne závery vyslovené v náleze ÚS SR sp. zn. PL. ÚS 11/2016 z 7.2.2018: „Pri ustanovovaní zákonných podmienok ochrany spotrebiteľa, dlžníka, je nutné dbať na vyváženosť právnej úpravy z hľadiska jednotlivých ústavných štandardov vrátane princípu právneho štátu. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty.“ Poukázal aj na v súdnej praxi preferovanú platnosť právneho úkonu pred neplatnosťou (nálezh ÚS SR sp. zn. I. ÚS 242/07, uznesenie NS SR z 27.5.2020, sp. zn. 4Cdo/9/2017). K rozdielnej výške záväzku na výzve a postupovaného záväzku dodal, že uvedené vyplýva z toho, že od oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 10.4.2019 do uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok (7.4.2021) prešli dva roky, v dôsledku čoho narastali sankčné úroky, čo spôsobilo zistený rozdiel. Záver súdu prvej inštancie by viedol k tomu, že postupca by pohľadávku nemohol postúpiť na iný subjekt, nakoľko už v prípade uplynutia 90 dní sa výška pohľadávky s príslušenstvom zvyšuje, a teda za každý deň sa navyšujú úroky a postupovaná suma je rozdielna od tej na výzve. Záverom dodal, že zamietnutie žaloby pre nepreukázanie platného postúpenia pohľadávky pre žalovaného znamená, že síce nie je nútený podrobiť sa prípadnému nútenému výkonu súdneho rozhodnutia, avšak prakticky sa dostáva do stavu právnej neistoty vo vzťahu k tomu, kto je jeho veriteľom a komu má teda svoj dlh plniť, aby dosiahol napr. výmaz z úverového registra. Vyslovil tiež názor, že žalobca zostane veriteľom žalovaného aj v prípade, ak predmetné rozhodnutie nadobudne právoplatnosť, nakoľko táto pohľadávka bola na neho postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá nebola nikdy výrokom súdneho rozhodnutia určená ako absolútne neplatná, čím nie je dôvod na jej vrátenie postupcovi. Ak by mal spotrebiteľ záujem dobrovoľne splniť svoj dlh, tak dôsledkom napadnutého rozhodnutia sa dostáva do situácie absolútnej právnej neistoty, nakoľko v reálnej praxi nevie komu má plniť a obaja domnelí veritelia sa z pochopiteľných dôvodov zdráhajú poskytnuté plnenie titulom dlhu prijať, aby sa nevystavili riziku prijatia bezdôvodného obohatenia konania v rozpore s odbornou starostlivosťou. Vzhľadom na uvedené označil napadnuté rozhodnutie za veľmi zdanlivo ochraňujúce spotrebiteľa (v rovine zamietnutia žaloby),

nakoľko v skutočnosti môže byť spotrebiteľ v konečnom dôsledku uvedeným rozhodnutím zo strany súdu poškodený.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť za súčasného priznania nároku na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému v rozsahu 100 %. Úvodom poukázal na to, že súd prvej inštancie žalobu zamietol z troch od seba nezávislých dôvodov, a to: 1. nedoručenie upozornenia podľa § 53 ods. 9 OZ žalovanému, 2. obsahové vady právneho úkonu podľa § 53 ods. 9 OZ, 3. nedodržanie postupu podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách. Pre záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie pritom postačuje naplnenie čo i len jedného z týchto dôvodov. Nestotožnil sa s odvolacou argumentáciou vo vzťahu k doručovaniu písomností žalovanému, keď poštový hárok podľa neho nie je dôkazom o doručení, môže byť maximálne dôkazom o odoslaní a ak žalobca tvrdí niečo iné, a že to vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe, ide o zjavné klamstvo, čo vyplýva z rozhodnutia NS SR z 15.12.2020, sp. zn. 5Cdo/36/2020 publikovaného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/2021 ako judikát č. 4. Ak mal žalobca za to, že na preukázanie doručenia postačuje podací hárok, nemal dôvod k podaniu zo dňa 12.1.2022 prikladať potvrdenie z posta.sk k zásielke s č. E. a dôkaz predložený spolu s odvolaním (snímka z posta.sk k zásielke E.) zjavne súdu nepredkladal už spolu s podaním zo dňa 12.1.2022, ako klamlivo tvrdí. Ak preto žalobca, profesionálna inkasná agentúra, ktorej hlavným predmetom podnikania je práve nákup a vymáhanie pohľadávok od veriteľov, ktorá je navyše právne zastúpená advokátskou kanceláriou, ktorá vystupuje v mnohých spotrebiteľských sporoch, ak nie všetkých týkajúcich sa žalobcu, tvrdia, že prvoinštančný súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, uvedené označil za neznalosť práva, ktorá neospravedlňuje alebo účelové tvrdenie nepravdivých informácií. Žalovanému je známe, že právny zástupca protistrany mal o tomto rozsudku vedomosť minimálne už od 9.6.2022, kedy sám v inej veci používal tento rozsudok ako prostriedok procesného útoku. Žalobca tak účelovo tvrdí nepravdivé informácie, ak je toho názoru, že „podací hárok je štandardne akceptovaný súdmi ako kvalifikovaný dôkaz preukazujúci doručenie výziev do dispozičnej sféry adresáta. V tomto kontexte označil uvedené za novotu v odvolacom konaní. Súd prvej inštancie z vykonaných dôkazov dospel k správne záveru, že žalobca nepreukázal doručenie upozornenia pôvodného veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ. Uvedené dáva podľa neho dostatočný poklad pre potvrdenie napadnutého rozsudku ako vecne správneho, a preto sa s poukazom na hospodárnosť nepovažoval za potrebné vyjadriť k ostatným odvolacím dôvodom.

8. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že zrejším nedopatrením predložil vo vyjadrení zo dňa 12.1.2022 nesprávne potvrdenie zo stránky slovenskej pošty s podacím č. E., čo však nič nemení na skutočnosti, že predložený podací hárok k výzve zo dňa 1.3.2019 považuje za dostatočný dôkaz preukazujúci doručenie predmetnej výzvy žalovanému, ktorú si tento aj prevzal. Zotrval aj na tom, že sa nejedná o novotu v odvolacom konaní. Podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 1CoCsp/52/2021, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoCsp/9/2021 z 22.4.2021, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/43/2020 z 18.5.2021. V otázke doručovania do dispozičnej sféry spotrebiteľa zaujal stanovisko NS SR aj v rozhodnutí publikovanom pod č. R 4/2021, ktorého právna veta znie: „Ustanoveniu § 53 ods. 1 OZ neodporuje a zásade zmluvnej voľnosti zodpovedá aj dohoda spotrebiteľa a veriteľa v spotrebiteľskej zmluve o tom, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa.“ Z uvedených dôvodov zotrval na celej svojej odvolacej argumentácii.

9. Žalovaný v súdom stanovenej lehote odvoláciu dupliku nedoručil.

10. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v celom napadnutom rozsahu, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, tieto substancoval pod príslušné právne normy, ktoré interpretoval v súlade so zákonodarcom sledovaným účelom právnej úpravy a vecne správne závery, ku ktorým dospel, aj riadne, presvedčivo a v súlade s požiadavkami súdnej praxe a ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne argumenty spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a aj vzhľadom na judikatórny posun v nastolených podstatných otázkach, od vyriešenia ktorých závisel záver prvoinštančného súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a aktuálnu rozhodovaciu činnosť NS SR nie je možné

prisvedčiť správnosti jeho odvolacej argumentácie. V postupe prvoinštančného súdu a jeho meritórnem rozhodnutí tak nedošlo k naplneniu žiadneho zo žalobcom vytýkaných odvolacích dôvodov.

11. Žalobca si podanou žalobou uplatňoval peňažné plnenie zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi jeho právnym predchodcom (X. Ú.Á. V., R..F..) a žalovaným, ktorého dôvodnosť odvodzoval od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Vzhľadom na nesporný spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu sa súd prvej inštancie správne zamerl na posúdenie splnenia podmienok pre predčasné zosplatenie úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 92 ods. 8 zákona o bankách a s ním spojenú platnosť postúpenia žalovanej pohľadávky na žalobcu. Ako konštatoval NS SR v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod R 6/2022, dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. Nadväzujúc na uvedený právny záver platí, že postupník, ktorému bola pohľadávka banky postúpená, je ako právny nástupca pôvodného veriteľa v spore povinný nielen tvrdiť, ale aj preukázať, že pred postúpením bola predmetná pohľadávka splatná, že banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a on aj napriek tomu ostal v omeškaní so splatením svojho záväzku 90 kalendárnych dní a súčasne aj splnenie podmienok pre predčasné zosplatenie pohľadávky v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ.

12. Vzhľadom na neurčitost' výzvy zo dňa 1.3.2019 spočívajúcu v absencii označenia omeškanej splátky, ktorou právny predchodca žalobcu realizoval postup podľa § 53 ods. 9 OZ, a ktorá mala legitimovať aj následné postúpenie žalovanej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách a § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z., súd prvej inštancie konštatoval, že vo veci neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 OZ. Žalobca namietal nesprávnosť, svojvoľnosť a arbitrárnosť tohto právneho záveru s poukazom na to, že platná právna úprava takúto náležitosť pre výzvu pred zosplatením dlhu nestanovuje. Bol toho názoru, že z obsahu predmetnej výzvy žalovaný nezameniteľne poznal rozsah omeškania a výšku dlhu a mal vedomosť o následkoch jeho nezaplatenia, jeho právny predchodca splnil všetky zákonom stanovené podmienky podmieňujúce platnosť a účinnosť mimoriadneho zosplatenia spotrebiteľského úveru a následné postúpenie pohľadávky v prospech žalobcu. S poukazom na aktuálnu rozhodovaciu činnosť NS SR v tejto otázke (viď napr. uznesenia NS SR zo dňa 13.2.2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022, zo dňa 25.1.2024, sp. zn. 5Cdo/2/2023, zo dňa 26.6.2024, sp. zn. 5Cdo/197/2022, rozsudok zo dňa 31.7.2024, sp. zn. 5Cdo/188/2023) nemožno tejto odvolacej argumentácii priznať úspech. NS SR v jednom zo svojich posledných rozhodnutí, a to v uznesení zo dňa 13.2.2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022, v ktorom sa zaoberal nutnosťou identifikácie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ mieni požadovať zaplatenie celej pohľadávky, a to či už v jeho upozornení na možnosť postupu podľa § 565 OZ alebo v samotnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti, dospel k záveru, že: „Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou (či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ).“

13. Súdom prvej inštancie prijatý a riadne odôvodnený právny záver o neurčitosti výzvy uskutočnenej jeho právnym predchodcom podľa § 53 ods. 9 OZ majúci za následok neplatnosť zosplatenia úveru a neplatnosť postúpenia žalovanej pohľadávky, tak plne korešponduje s aktuálnou rozhodovacou činnosťou NS SR. Žalobca stavajúc na doslovnom znení zákona tak celkom nedôvodne namieta nerešpektovanie rozhodnutí súdov vyššej inštancie a porušenie princípu právnej istoty. S prihliadnutím na teleologický výklad (e ratione legis), ktorého dôležitosť ÚS SR vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje (viď napr. nález ÚS SR zo dňa 30.6.2011, sp. zn. I. ÚS 255/2010), možno vo vzťahu k jeho argumentácii uviesť, že súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchýliť, pokiaľ si to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princíпов. Účelom, ku ktorému zákonodarca smeroval v ust. § 53 ods. 9 OZ, bolo zabezpečenie spotrebiteľskej právnej ochrany, ktorá bude zvýšená práve riadnym identifikovaním splátky, nesplnenie ktorej vyvolá zosplatenie dlhu veriteľom. Spotrebiteľ na základe takejto kvalifikovanej výzvy a kvalifikovaného zosplatenia dlhu bude mať možnosť relevantne posúdiť zákonnosť postupu veriteľa a rovnako prostredníctvom konkretizácie omeškanej splátky vedúcej k prísnej sankcii v podobe predčasnej splatnosti záväzku pôvodne plneného v splátkach, bude môcť

posúdiť včasnosť uplatnenia peňažných nárokov voči nemu (otázka premlčania upravená v § 103 OZ) a identifikovať prvý deň plynutia premlčacej doby. Uvedené má význam osobitne v situáciách, kedy došlo k čiastočnému plneniu dlhu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky pre zosplatnenie celého úveru. V rozsudku zo dňa 31.7.2024, sp. zn. 5Cdo/188/2023 NS SR zdôraznil, že pokiaľ veriteľ dlžníkovi vo výzve iba oznámi dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia celého úveru, môže byť pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený.

14. Neobstojí ani odvolacia argumentácia žalobcu, v ktorej namietal, že určenie, od akej omeškanej splátky sa žalovaný dostal do omeškania, je vecou právneho posúdenia príslušného súdu, a preto aj z tohto dôvodu nie je povinnosťou veriteľa vo výzve pred zosplatnením úveru označiť konkrétnu splátku, pre omeškanie ktorej môže byť úver predčasne zosplatnený. Ako správne uvádza žalobca, vyhlásenie predčasnej splatnosti dlhu plneného v splátkach je právom veriteľa. Pri omeškaní dlžníka je na rozhodnutí veriteľa, či dlžníka sankcionuje stratou výhody splátok a bude požadovať jednorazové vrátenie dlhu, alebo sa bude domáhať plnenia jednotlivých splátok a rovnako či k zosplatneniu pristúpi už pri prvom omeškaní dlžníka alebo neskoršom. Pokiaľ však veriteľ využije zákonnú možnosť a požiada o splatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, je jeho povinnosťou tvrdiť a preukázať splnenie podmienok pre predčasné zosplatnenie pohľadávky. Nakoľko zákonodarca v ust. § 53 ods. 9 OZ za účelom zvýšenej ochrany spotrebiteľa stanovuje pomerne prísne osobitné podmienky naviazané na omeškanie so zaplatením splátky, je povinnosťou veriteľa tak v hmotnoprávných úkonoch v súvislosti s postupom podľa predmetného ustanovenia, ako aj v žalobe na plnenie, presne označiť splátku, pre omeškanie s plnením ktorej sa rozhodol pohľadávku predčasne zosplatniť. Vo vzťahu k tejto identifikácii sa tak nejedná o otázku právneho posúdenia, ale o skutkové tvrdenie nevyhnutne potrebné za účelom právneho vyhodnotenia, či boli splnené zákonné podmienky pre tento postup.

15. Pokiaľ žalobca na podporu svojej argumentácie v odvolaní označil viacero súdnych rozhodnutí druhoінстанčných súdov, ktorými navyše nie je odvolací súd viazaný, je potrebné poukázať na to, že už označenou aktuálnou rozhodovacou činnosťou NS SR ako súdu vyššej inštancie (viď ods. 12. odôvodnenia) boli tieto právne závery prekonané a bol zjednotený právny názor na obsah kvalifikovanej výzvy adresovanej dlžníkovi v postavení spotrebiteľa pred mimoriadnym zosplatnením úveru. Odvolací súd plne rešpektujúci rozhodovaciu činnosť vyššej súdnej autority si tak osvojil právny názor, v zmysle ktorého absencia konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, spôsobuje nedodržanie účelu právnej úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich zvýšenej ochrane spotrebiteľa, a je sankcionovaná absolútnou neplatnosťou tohto právneho úkonu podľa § 39, ako aj § 37 ods. 1 OZ (viď právna veta uznesenia NS SR zo dňa 13.2.2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022). Ako nedôvodnú dovolací súd vyhodnotil v označených rozhodnutiach obdobnú dovolaciu argumentáciu založenú na tom, že z dikcie zákona takáto náležitosť výzvy pred zosplatnením dlhu, či mimoriadneho zosplatnenia úveru, spočívajúca v identifikácii splátky majúcej za následok sankcionovanie dlžníka podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, nevyplýva. Rozhodnutia, na ktoré odvolací súd na podporu prvoінстанčného záveru poukázal v ods. 12. odôvodnenia, tak vyvracajú žalobcom v odvolaní prezentovanú argumentáciu o prekvapivosti, neodôvodnenosti, ojedinelosti a vecnej nesprávnosti záveru prvoінстанčného súdu o neurčitosti žalobcom predložených výziev súvisiacich s postupom podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. Záver súdu prvej inštancie plne na ne nadväzujúci tak rešpektuje aj princíp právnej istoty, v zmysle ktorého každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022 a sp. zn. 4Cdo/132/2021 zo dňa 15.12.2022, v týchto sa dovolací súd zaoberal otázkou plynutia premlčacích dôb pri strate výhody splátok a ani okrajovo sa nezaoberal obsahovými náležitosťami upozornenia veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ.

16. V súvislosti so žalobcom namietanou nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku ako odvolacím dôvodom v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd uvádza, že prvoінстанčným súdom prijatý záver vo vzťahu k neurčitosti výzvy zo dňa 1.3.2019 vyhodnotil aj ako riadne, presvedčivo a v súlade s požiadavkami súdnej praxe a ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnený. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, ako sa žalovanému nároku bránil žalovaný, z ktorých skutočností a dôkazov pri rozhodovaní prvoінстанčný súd vychádzal, citoval ustanovenia, ktoré na vec aplikoval a z rozhodnutia je zrejmé, akými úvahami sa pri právnom posúdení veci riadil. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia prvoінстанčný súd stručne, zrozumiteľne a logicky ozrejmil pre absenciu akej náležitosti považoval výzvu právneho predchodcu žalobcu z 1.3.2019 za neurčitú, a preto nemožno prisvedčiť ani výčitke žalobcu, že súd prvej inštancie neuviedol,

akým spôsobom mala byť výzva koncipovaná, aby vyhovovala jeho požiadavkám. Uvedené nakoniec pochopil aj odvolateľ, keď v odvolaní namietal, že prvoinštančným súdom vytýkané neoznačenie splátky, pre omeškanie ktorej postupca pristúpil k okamžitému zosplatneniu pohľadávky, nie je náležitou vyplývajúcou z dotknutej právnej úpravy.

17. S prihliadnutím na vyššie uvedené za situácie, kedy tak z obsahu výzvy zo dňa 1.3.2019, a rovnako ani z obsahu výzvy zo dňa 10.4.2019, nevyplýva označenie splátky, ktorá vyvolala postup právneho predchodcu podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, možno záver prvoinštančného súdu o nesplnení podmienok pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a platné postúpenie pohľadávky, majúci za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, označiť ako vecne správny a riadne odôvodnený. Právny predchodca žalobcu (X. Ú. V., R..F..) neupozornil žalovaného v pozícii spotrebiteľa výzvou podľa § 53 ods. 9 OZ na uplatnenie práva podľa § 565 OZ vo väzbe na konkrétne špecifikovanú splátku, s ktorou sa dostal do omeškania (uvedením okamihu jej splatnosti a výšky splátky), v dôsledku čoho nedošlo k splneniu súdnou praxou v súlade s účelom zákona vyvođených podmienok pre vyhlásenie predčasnej splatnosti celej pohľadávky a postúpeniu pohľadávky v súlade s § 92 ods. 8 zák. o bankách a § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Nakoľko uvedené je samo o sebe dôvodom pre zamietnutie žaloby, nebolo potrebné zo strany prvoinštančného súdu zaoberať sa ďalšími podružnými otázkami (otázkou doručenia nekvalifikovanej výzvy zo dňa 1.3.2019 žalovanému, súladu výšky záväzku vo výzve zo dňa 1.3.2019 s výškou postupovaného záväzku), vyhodnotenie ktorých žalobca v odvolaní namietal. Vzhľadom na to, že zodpovedanie týchto otázok by nebolo spôsobilé ovplyvniť meritórny záver súdu a ani výsledok odvolacieho konania, odvolací súd nepovažoval v ďalšom za potrebné a hospodárne zaoberať sa touto časťou odvolacej argumentácie.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a náležite odôvodnený podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).